

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołań N. O. i P. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2019 z dnia 6 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 354,

z udziałem T. P. i G. P.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2020 r.,

I. **oddala odwołanie N. O.;**

II. **oddala odwołanie P. P.**

UZASADNIENIE

I. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada, Krajowa Rada Sądownictwa lub KRS) działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 z późn. zm.; dalej: u.KRS), uchwałą z 6 listopada 2019 r. nr (...)/2019 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 354, przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia wskazanego urzędu w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. T. P. oraz G. P. oraz nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie L. F., N.O., T. N., K. P. oraz P.

P. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.

Od powyższej uchwały odwołanie złożyli N.O. oraz P. P., zaskarżając ją w części dotyczącej nieprzedstawienia ich kandydatur Prezydentowi RP do pełnienia urzędu na stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.

II. N. O. (dalej: Skarżąca), działając na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. zaskarżyła pkt 1 powyższej uchwały dotyczący przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie T.P. oraz G.P. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. - w całości oraz pkt. 2 uchwały w części dotyczącej nie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie N. O. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.

Wskazanej uchwale Skarżąca zarzuciła naruszenie:

1) przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), w postaci:

a. art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 6a § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. 2019, poz. 2167; dalej: p.u.s.a.) i w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji RP, poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało brakiem dokonania oceny kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe,

w szczególności tych, które zostały powołane przez Radę jako decydujące;

- niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;
- oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnych danych o Odwołującej się w oparciu o posiadany materiał dowodowy.

Wskazane okoliczności miały w ocenie Skarżącej istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem skutkowały przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. wskazanych w Uchwale uczestników, a nie Skarżącej;

b. art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącej i pozostałych uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia Uchwały, bez odpowiedniej transparentności, co było konsekwencją niezastosowania dostatecznie przejrzystych kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowiska asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym i pominięcia rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

2) obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), w postaci:

- art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądu administracyjnego wskazanych w Uchwale Uczestników, a nie Skarżącej.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca podniosła, że treść zaskarżonej uchwały nie pozwala na uznanie, że Rada przy ocenie poszczególnych kandydatur spełniła wymaganie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Skarżąca powołując się na treść wyroku Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2016 r. o sygn. akt III KRS 33/16 wskazała, że

obowiązkiem KRS w przypadku, w którym kilka osób ubiega się o wolne stanowiska sędziowskie/asesorskie jest przede wszystkim wyjaśnienie i konkretne wskazanie w uchwale, jakie kryteria ocenne stanowiły punkt wyjścia przy wyborze najlepszych kandydatów pretendujących do objęcia danego stanowiska.

W ocenie Skarżącej Rada stosując kryterium doświadczenia zawodowego pominęła jej staż pracy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., poprzedzający pracę na stanowisku asystenta sędziego (łącznie 14 lat wysoko ocenianej pracy popartej okresowymi ocenami przełożonych). Zdaniem Skarżącej KRS, oceniając jej kandydaturę w kontekście doświadczenia zawodowego i posiadanej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej pominęła odbytą w trakcie pracy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym aplikację radcowską, pozytywnie zakończoną zdaniem egzaminem państwowym. Wskazana okoliczność powinna być uwzględniona w ramach kryterium doświadczenia zawodowego. Skarżąca zaznaczyła, że w trakcie aplikacji uczestniczyła w zajęciach teoretycznych oraz praktycznych w sądach, prokuraturach, urzędach i innych instytucjach zdobywając tym samym wiedzę w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa, związanych z działaniem organów administracji publicznej. Okoliczności te nie zostały jednak wzięte pod uwagę w postępowaniu prowadzonym przez Krajową Radę Sądownictwa i w konsekwencji świadczą o niedokonaniu należytego wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. Świadczy też o tym pominięcie okoliczności złożenia przez Skarżącą egzaminu dla asystentów sędziego, przeprowadzonego w ramach szkolenia organizowanego przez Naczelny Sąd Administracyjny oraz złożenia z oceną bardzo dobrą szkolenia dla urzędników sądowych. Rada pominęła także wieloletnie podnoszenie kwalifikacji zawodowych, poprzez udział w szkoleniach, kursach, konferencjach naukowych, które w sposób kompleksowy zostały wymienione przez sędziego wizytatora. Pominęto także pracę dydaktyczną (wykłady dla Muzealników i Społecznych Opiekunów Zabytków Województwa (...) pt. „Podstawowe zagadnienia z ustawy o muzeach oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami”).

Za okoliczność świadczącą o braku wszechstronnej oceny materiału świadczy zdaniem Skarżącej brak uwzględnienia ocen uzyskanych na dyplomach

ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz opinii Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. Skarżąca wskazała, że pominięcie kryterium poparcia sędziowskiego, które ma istotne znaczenia nie zostało uzasadnione, a sama uchwała zawiera wybiórcze i niepełne ustalenia faktyczne. Świadczy o tym pominięcie poziomu wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz sporządzonej przez sędziego wizytatora oceny, z której wynika, że Skarżąca posiada dużą wiedzę z zakresu procedury administracyjnej oraz materialnego prawa administracyjnego, a także wykazuje się gruntowną wiedzą prawniczą. W sporządzanych projektach uzasadnień wyroków wykorzystuje dorobek doktryny prawniczej, jak również orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Końcowo Skarżąca podniosła, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały brakuje transparentności, ponieważ w procedurze konkursowej nie zastosowano dostatecznie przejrzystych kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowiska asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym, nie dokonano też w sposób należyty zestawienia elementów oceny z przedstawionymi w sprawie dokumentami i zawartymi w nich informacjami dotyczącymi Skarżącej. Tym samym sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonej uchwały narusza prawo w zakresie dopełnienia obowiązku rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy z punktu respektowania konstytucyjnych zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji oraz zapewnienia jednakowych szans przy ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie podnosząc, że pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, Skarżąca nie wykazała, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Zdaniem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa N.O., pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych do ubiegania się o urząd asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym nie była kandydatką spełniającą wszystkie kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu tak, jak - w ocenie Rady - uczestnicy postępowania wytypowani do przedstawienia do powołania. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem.

III. P. P. (dalej: Skarżący) 11 lutego 2020 r., na podstawie u.KRS, wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 6 listopada 2019 r., nr (...)/2019 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 354, zaskarżając ją w całości.

Skarżący wniósł o przyjęcie odwołania do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionego, o rozpoznanie odwołania na posiedzeniu niejawnym (art. 398¹¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS) oraz o uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie pkt 1. i częściowo pkt 2., to jest w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Prezydent RP) wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Wskazanej uchwale Skarżący zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), to jest: naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: Konstytucja RP) poprzez:

a) dokonanie oceny kandydatury Skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało brakiem dokonania oceny kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe kryteria awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego;

b) brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

c) oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnych danych o Skarżącym, w oparciu o posiadany materiał dowodowy,

co skutkowało przedstawieniem Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. pozostałych uczestników postępowania, a nie Skarżącego;

2) obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), to jest: art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. dwóch pozostałych uczestników postępowania, a nie Skarżącego.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący wskazał m.in., że uzasadnienie zaskarżonej uchwały jest niekompletne i wybiórczo przedstawia dane zawarte w zgłoszeniu Skarżącego oraz jego aktach osobowych, udostępnionych KRS. Z treści uchwały wynika, że Rada nie wzięła w ogóle pod uwagę udziału Skarżącego w warsztatach doktoranckich, zorganizowanych przez Uniwersytet (...), których rezultatem była publikacja naukowa pod tytułem: „Wpis sądowy w sprawach podatkowych”. Tymczasem w przypadku T. P. KRS wymieniła jego uczestnictwo w tych samych warsztatach i dwie publikacje, co oznacza, że w ocenie KRS tego rodzaju aktywność miała znaczenie. Skoro wobec jednego kandydata aktywność na określonym polu miała znaczenie, to powinna mieć znaczenie także wobec pozostałych kandydatów. Przeoczenie publikacji naukowej Skarżącego, jego zdaniem mogło mieć znaczenie dla ostatecznej oceny Rady, także z tego względu, że w przypadku pozostałych kryteriów wyboru (poza kryterium kwalifikacji zawodowych) nie było zasadniczych różnic między kandydatami. Skarżący podkreślił, że ustawodawca w art. 35 ust. 2 u.KRS wprost wymienia dorobek

naukowy i publikacje jako jedno z kryteriów oceny kandydatów. Co też istotne, na tym polu G. P. nie wykazał żadnej aktywności.

Po drugie KRS przyjęła - wbrew treści zebranego i przedstawionego przez nią materiału sprawy - że wyłonieni przez nią kandydaci prezentują zasadniczo wyższe doświadczenie zawodowe niż inni, w szczególności Skarżący. Założenie to miało o tyle istotne znaczenie, że kryterium doświadczenia zawodowego wprost zadecydowało o wyborze. Zdaniem Skarżącego, już jednak pobieżna lektura uzasadnienia uchwały świadczy, że wnioski KRS nie przystają w żaden sposób do przytoczonych przez nią okoliczności sprawy. Z treści uchwały wynika, że Skarżący jest asystentem sędziego od października 2004 r. i nadal nim pozostaje, T. P. jest asystentem sędziego od lutego 2005 r. do chwili obecnej, natomiast G. P. był asystentem sędziego od lipca 2006 r. do maja 2017 r. Uwzględniając nawet krótkie okresy zatrudnienia T. P. i G. P. w organach skarbowych, a także okres pracy G. P. w Ministerstwie Sprawiedliwości, Skarżący posiada identyczne jak T. P. i dłuższe o ponad rok, w przypadku G.P., doświadczenie zawodowe w obszarze prawa administracyjnego. Nie jest zatem uprawnione przyjęte przez Radę założenie, iż T. P. i G. P. wyróżniają się z grona pozostałych uczestników konkursu pod tym względem. Twierdzenie to stoi w jawnej sprzeczności z przytoczonym przez KRS przebiegiem kariery zawodowej kandydatów. Co więcej Rada jako element wyróżniający G. P. wskazuje jego pracę w Ministerstwie Sprawiedliwości, a całkowicie pomija trzyletni okres aplikacji sądowej, którą Skarżący odbył w latach 2001-2004. Rada nie wyjaśnia dlaczego okres aplikacji sądowej nie może być zaliczony do czasu praktyki prawniczej podnoszącej doświadczenie zawodowe kandydata na asesora.

Po trzecie, Skarżący podniósł, że KRS bezzasadnie pominęła przy wyborze kwestię kwalifikacji zawodowych kandydatów. Jako kryterium decydujące o wyborze przyjęto jedynie doświadczenie zawodowe kandydatów, natomiast w odniesieniu do pozostałych kryteriów, Rada wymieniła jedynie wykształcenie i kwalifikacje zawodowe kandydatów oraz wskazała na opinie Kolegium Sądu, uznając - w istocie bez żadnej argumentacji - że kryteria te nie mogą wpłynąć na jej wybór. Skarżący zaznaczył, że w sytuacji, gdy ma on co najmniej takie samo doświadczenie zawodowe, jak osoby wytypowane przez Radę, nie sposób uznać

tylko kryterium doświadczenia zawodowego za w pełni miarodajne dla dokonania wyboru. Rada powinna w takiej sytuacji przynajmniej przeanalizować pozostałe kryteria, tym bardziej, że już z samej treści uchwały wynikają zasadnicze różnice w kwalifikacjach zawodowych między poszczególnymi kandydatami. Rada wspomniała wprawdzie, że Skarżący, w przeciwieństwie do pozostałych kandydatów, ukończył aplikację sądową oraz że egzamin zawodowy „nie stanowi wymogu stawianego kandydatom na asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym”, jednak poza stwierdzeniem tych faktów, nie sposób doszukać się w uzasadnieniu uchwały jakiegokolwiek merytorycznego stanowiska. Stwierdzenie zaistnienia jakiegoś faktu nie oznacza jego oceny.

Zdaniem Skarżącego, KRS w istocie pominęła kwestię kwalifikacji zawodowych kandydatów, choć akurat w tym zakresie istnieje między nimi zasadnicza różnica. W przeciwieństwie bowiem do Skarżącego, ani T. P. ani G. P. nie ukończyli aplikacji sądowej. Rada w swojej ocenie pominęła również, że drugi istotny egzamin, dla asystentów sędziego, Skarżący zdał z wyróżnieniem, a takiego osiągnięcia nie mają rekomendowani przez KRS kandydaci. Skarżący (podobnie jak T. P.) ukończył również studia podyplomowe z zakresu prawa podatkowego (z końcową oceną bardzo dobrą), natomiast G. P. nie ukończył żadnych studiów podyplomowych. Skarżący zaznaczył, że - w świetle orzecznictwa - wprawdzie KRS może przypisać określonym kryteriom mniejsze znaczenie, jeżeli uzna, że jest to uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości, ale powinna wówczas przedstawić przekonujące uzasadnienie, a tego KRS zaniechała. W piśmie z 12 marca 2020 r. Przewodniczący KRS przedstawił odpowiedź na odwołanie i w imieniu KRS wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie, Przewodniczący KRS wskazał m.in., że okoliczność, iż w uzasadnieniu stanowiska Zespołu członków KRS (dalej: Zespół) nie przedstawiono szczegółowego życiorysu Skarżącego, nie przesądza automatycznie, że te informacje nie były brane pod uwagę przy rekomendowaniu poszczególnych kandydatów. Z protokołu posiedzenia wynika jednoznacznie, że Zespół przed podjęciem decyzji zapoznał się ze wszystkimi materiałami postępowania i posiadał wiedzę o osiągnięciach Skarżącego, w tym o udziale w warsztatach doktoranckich i doświadczeniu zawodowym. W uzasadnieniu

stanowiska Zespołu zwięźle wskazano, jakie okoliczności przemawiały za uznaniem, że Skarżący nie jest odpowiednim kandydatem do objęcia stanowiska asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Ponadto, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy i przeprowadzeniu dyskusji, kierując się kryteriami ustawowymi, KRS podjęła zaskarżoną uchwałę, dzieląc stanowisko Zespołu. Rada uwzględniła pozytywną ocenę kwalifikacyjną Skarżącego oraz wszystkie okoliczności przemawiające na jego korzyść, w tym między innymi: doświadczenie zawodowe zdobyte w pracy, kolejno na stanowisku doradcy prawnego, referenta ds. windykacji, asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, odbytą aplikację sądową i ocenę z egzaminu sędziowskiego, opinie służbowe, ocenę na dyplomie ukończenia studiów oraz ukończenie studiów podyplomowych w zakresie prawa podatkowego i publikacje. Rada dokonała wszechstronnej i całościowej oceny kandydatury Skarżącego, a fakt, że w uzasadnieniu uchwały nie omówiono wszystkich przedłożonych przez skarżącego dokumentów okoliczności tej nie przeczy.

Następnie zaznaczono, że KRS wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść Skarżącego, jednak zadaniem Rady jest wybór kandydata po wszechstronnym rozważeniu sprawy, co oznacza, że jej rolą jest wybór kandydata, którego kwalifikacje i doświadczenie zawodowe dają pełne i jednoznaczne przekonanie, że będzie wykonywał zawód sędziego z najwyższą zawodową starannością oraz na najwyższym poziomie merytorycznym. W niniejszym postępowaniu, biorąc pod uwagę powyższe rozważania, takiej pewności Rada nie miała i z tych względów nie rekomendowała kandydatury Skarżącego. Rada podkreśliła, że uwzględniając rangę i pozycję ustrojową sądów, w świetle obowiązujących przepisów prawa, niedopuszczalne jest przedstawienie przez nią kandydata, co do którego powstały uzasadnione i omówione w uchwale wątpliwości. Skarżący tymczasem kwestionuje przyznane KRS prawo do własnej oceny osób ubiegających się o wolne stanowiska asesorskie.

W ramach ustanowionych regulacji materialnoprawnych określających kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk asesorskich, przedstawienie wniosku o powołanie na to stanowisko łączy się z wyłączną

kompetencją Rady do oceny merytorycznej i oceny kandydatów aspirujących do sprawowania urzędu sędziego. Według KRS, skoro skarżący nie wykazał naruszenia w tym zakresie obowiązujących przepisów, to jego argumentacja, nacechowana zrozumiałym subiektywizmem, stanowi w istocie opinię alternatywną w stosunku do stanowiska wyrażonego przez KRS. Wobec Skarżącego nie zastosowano, wbrew jego twierdzeniu, podwyższonych, bardziej rygorystycznych kryteriów wyboru niż wobec dwóch wybranych kandydatów. Obowiązkiem Rady przy podejmowaniu uchwały w przedmiocie przedstawienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko asesorskie jest m.in. kierowanie się dobrem wymiaru sprawiedliwości.

IV. Prezentując kandydaturę N.O. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że kandydatka ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą uzyskując tytuł magistra w 2006 r. Po odbytej aplikacji w 2011 r. złożyła egzamin radcowski z wynikiem pozytywnym. Od 1 września 2006 r. do 31 grudnia 2011 r. była zatrudniona w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. kolejno na stanowiskach: referenta stażysty, pomocnika sekretarza sądowego, sekretarza sądowego, starszego sekretarza sądowego. Od 1 stycznia do 30 czerwca 2012 r. pełniła obowiązki asystenta sędziego, a od 1 lipca 2012 r. jest asystentem sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.

Ocenę kwalifikacji kandydatki sporządził Sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. C.K., który stwierdził, że kandydatka posiada dużą wiedzę z zakresu procedury administracyjnej oraz materialnego prawa administracyjnego. Orientuje się w funkcjonowaniu organów administracji państwowej oraz organów samorządu terytorialnego. Z opinii sporządzonych przez sędziów, z którymi kandydatka współpracowała, wynika, że z powierzonych obowiązków wywiązywała się należycie. Dociekliwie i z dużym zaangażowaniem prezentowała i uzasadniała możliwe rozstrzygnięcia danego zagadnienia, a sporządzane projekty orzeczeń były bez zarzutu i nie wymagały korekty. Pełniąc obowiązki asystenta sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł., kandydatka wykazywała się gruntowną wiedzą prawniczą. Prezentowała wysoką kulturę osobistą i kulturę organizacji pracy na poziomie wybitnym.

Odnosząc się do powyższego, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że N. O.

nie posiada obecnie odpowiedniego doświadczenia zawodowego. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Kandydatka - pomimo posiadanych uprawnień - nie wykonuje zawodu radcy prawnego, a asystentem sędziego jest zaledwie od siedmiu lat, co stanowi okoliczność spełniania ustawowego kryterium stażu w minimalnym stopniu.

V. Prezentując kandydaturę P.P. KRS wskazała, że kandydat ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 marca do 31 maja 2000 r. był zatrudniony w „F.” w Ł. jako doradca prawny. Od 15 września 2000 r. do 30 września 2003 r. pracował w Banku (...) w S. na stanowisku referenta do spraw windykacji. Od 1 października 2003 r. do 30 września 2004 r. był zatrudniony jako aplikant sądowy w Sądzie Rejonowym w P. Po odbyciu etatowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w P. w 2004 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dostatecznym. 1 października 2004 r. został zatrudniony na stanowisku asystenta sędziego, a 1 stycznia 2015 r. został przeniesiony na stanowisko starszego asystenta sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. W 2008 r. ukończył studia podyplomowe w zakresie prawa podatkowego. W 2009 r. ukończył szkolenie dla asystentów sędziego i zdał egzamin końcowy z ogólną oceną wyróżniającą. P. P. przedstawił ponadto pozytywne opinie służbowe.

Ocenę kwalifikacji kandydata sporządziła E. A. - sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł., która stwierdziła, że opiniowany w swojej pracy potrafi wykorzystać posiadaną szeroką wiedzę z zakresu prawa administracyjnego, postępowania administracyjnego, a także postępowania sądowoadministracyjnego. Jest osobą zdolną, ambitną oraz odpowiedzialną w wykonywaniu powierzonych mu obowiązków. Nie uchyla się od podejmowania decyzji. Jest dokładny, sumienny i obowiązkowy. Analiza projektów uzasadnień orzeczeń, sporządzonych przez P. P., wskazuje, że ich konstrukcja jest zgodna z wymogami formalnymi. Cechuje je ładny styl oraz logiczna, przemyślna argumentacja. W projektowanych uzasadnieniach występują nawiązania do orzeczeń sądów administracyjnych i orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Krajowa Rada Sądownictwa, dzielając stanowisko Zespołu, nie przedstawia tego kandydata do powołania. W ocenie Rady, kandydat nie wykazał na tyle zróżnicowanego i wszechstronnego doświadczenia zawodowego,

które pozwoliłoby na jego wyższą ocenę niż wybranych kandydatów w tym postępowaniu, co nie wyklucza jego szans w kolejnych konkursach nominacyjnych.

VI. Kierując się dyspozycją art. 6a § 1 pkt 1 i 2 p.u.s.a. Zespół Członków Krajowej Rady Sądownictwa uznał, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie spełniali wymagania ustawowe określone przez powołany przepis prawa. Krakowska Rada Sądownictwa, podejmując uchwałę, kierowała się również wymogiem wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy prawniczej wynikającym z art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł.

Na posiedzeniu plenarnym 6 listopada 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, przeprowadzeniu dyskusji, zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałami i po ich wnikliwej analizie zdecydowała, że przedstawi Prezydentowi RP wniosek o powołanie T. P. oraz G. P. na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydatów oraz opinią Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła treść ocen kwalifikacji, sporządzonych odnośnie do Pana L. F., Pani N. O., Pana T. N., Pani K. P., Pana P. F., Pana T. P. oraz Pana G. P. Każda z przedstawionych ocen jest pozytywna i potwierdza spełnianie wymogów koniecznych do powołania na stanowisko asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym przez wszystkich uczestników postępowania.

Rada uwzględniła również przebieg drogi zawodowej Pana L. F., Pani N. O., Pana T.N., Pani K.P., Pana P.F., Pana T.P. oraz Pana G. P. oraz zapoznała się z

dokumentacją potwierdzającą wykształcenie tych kandydatów.

Rada, po zapoznaniu się z treścią ocen kwalifikacji, aktami osobowymi oraz dokumentacją złożoną przez uczestników postępowania, uznała, że niewątpliwie wszyscy kandydaci posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe, co wynika z przedstawionych ocen kwalifikacji. Dokonując oceny poszczególnych kandydatur. Rada kieruje się przede wszystkim wymaganiami ustawowymi i interesem wymiaru sprawiedliwości, który wymaga, aby kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym wyróżniał się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Kryteria, które powinien spełniać kandydat na stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, wskazane zostały w art. 6a § 1 i 2 p.u.s.a. poprzez odwołanie się m.in. do wymogów określonych w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 p.u.s.a.

Krajowa Rada Sądownictwa, dzielając stanowisko Zespołu, uznała, że T. P. i G. P. wyróżniają się z grona pozostałych uczestników niniejszego postępowania wieloletnim doświadczeniem w obszarze prawa administracyjnego. T. P. posiada najbogatsze doświadczenie zawodowe, zdobyte podczas pracy w różnych instytucjach. Kandydat ten od wielu lat, jako pracownik Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł., uczestniczy w procesie orzeczniczym a jego praca w tym obszarze została bardzo dobrze oceniona przez sędziego sporządzającego ocenę kwalifikacji. G. P. zaś zdobył doświadczenie jako pracownik Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., jak również pracownik Departamentu Prawa Administracyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości, co czyni go kandydatem o największym doświadczeniu zawodowym zdobytym w pracy w instytucjach zajmujących się stosowaniem prawa administracyjnego. Zespół uznał, że za rekomendowaniem wskazanych kandydatów przemawiały brane pod uwagę łącznie: wiedza prawnicza, zróżnicowane doświadczenie i staż zawodowy, które zostały pozytywnie ocenione przez sędziów opiniujących ich pracę i kwalifikacje.

W każdym postępowaniu nominacyjnym Rada dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę

w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji. Krajowa Rada Sądownictwa jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę.

Wszyscy uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska asesora sądowego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu.

T. P. i G. P. posiadają wymaganą wiedzę prawniczą i doświadczenie zawodowe, którymi powinni legitymować się kandydaci na asesorów sądowych w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Pozostali uczestnicy postępowania, biorący udział w konkursie, nie spełniają - w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów - w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru, wymienionych w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz w art. 35 ust. 2 u.KRS, a także nie legitymują się wyższym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych gałęzi prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej niż T. P. i G. P.

VII. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem badania były dwa odwołania. Jedno z nich zostało wniesione przez N.O. i w tym zakresie Sąd Najwyższy odwołanie oddalił. Drugie odwołanie wywiódł P. P. i w tym zakresie Sąd Najwyższy odwołanie również oddalił.

Możliwość wniesienia przez uczestnika tzw. postępowania nominacyjnego odwołania do Sądu Najwyższego od uchwały w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przewiduje art. 44 ust. 1 u.KRS. Ustęp 3 art. 44 u.KRS stanowi natomiast, że postępowanie przed Sądem Najwyższym w sprawie z takiego odwołania

powinno się toczyć według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. przewidującego tzw. przymus adwokacko-radcowski), przy czym - jak wskazywano wielokrotnie w orzecznictwie - przepisy te należy stosować odpowiednio (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2019 r., I NO 78/19). Treść norm interpretowanych z art. 44 u.KRS, przepisów k.p.c. o skardze kasacyjnej, jak również przepisów Konstytucji RP dotyczących prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP) oraz powoływania sędziów (art. 179 Konstytucji RP) wyznacza zakres, w jakim Sąd Najwyższy rozpoznaje przedstawioną mu sprawę (bada zaskarżoną uchwałę KRS). Sąd Najwyższy rozpoznaje więc odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach wskazanych podstaw (art. 398¹³ k.p.c.; zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 8/19), badając jedynie sprzeczność uchwały KRS z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 398³ § 1 k.p.c.; zarówno z przepisami prawa materialnego, jak i przepisami postępowania, o ile ich naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy - zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

VIII. Odnosząc się do odwołania N. O. należy wskazać, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS, Krajowa Rada Sądownictwa powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich. Stosownie do przepisów powołanej ustawy Krajowa Rada Sądownictwa w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu udostępnionej dokumentacji sprawy oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli takowe zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W przypadku, w którym na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, w pierwszej kolejności kandydatura rozpoznawana jest przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, który następnie opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu ich kolejności oceną kwalifikacji, przy uwzględnieniu doświadczenia zawodowego, opinii przełożonych, rekomendacji, publikacji i innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia, a także opinii Kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 u.KRS). Dopiero po wykonaniu powyższych czynności Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, a następnie podejmuje uchwałę obejmującą

rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia lub też nie, wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów (art. 37 ust. 1 u.KRS). W rozpatrywanej sprawie właściwa procedura została zachowana.

Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa podjęta w sprawie indywidualnej, a więc także w przypadku przedstawiania lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie stanowisko sędziowskie czy asesorskie, wymaga uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o KRS). Zgodnie zaś z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, każdy uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. Tak więc właściwość Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich czy asesorskich obejmuje badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem kompetencja do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Sąd Najwyższy została ustawowo wyłączona.

Ukształtowana i utrwalona linia orzecznicza Sądu Najwyższego wyraźnie potwierdza, że ocena poszczególnych kandydatów oraz występowanie do Prezydenta RP z wnioskiem o powołanie sędziego czy asesora stanowi konstytucyjne uprawnienie KRS, określone w art. 179 Konstytucji RP, czego nie mogą zmienić inne rozwiązania ustawowe. W razie jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie zastosowanie powinna znaleźć zasada prokonstytucyjnej wykładni przepisów ustawy. Postępowanie w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma bowiem charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wobec czego podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego z norm konstytucyjnych, głównie ze wspomnianego już art. 179 Konstytucji RP.

Z powyższego wynika, że w toku postępowania przed Sądem Najwyższym prowadzonego na skutek odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydata na wolne stanowisko sędziowskie czy asesorskie wykluczone jest dokonywanie oceny kandydatów w kontekście

rozważań, który z nich jest kandydatem „lepszym”, tj. czy przymioty któregoś z kandydatów powinny być przez Krajową Radę Sądownictwa w tym postępowaniu preferowane, czego skutkiem miałyby być przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie innej osoby, niż objęta już podjętą uchwałą. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano bowiem, że rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; także: z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; także z 15 września 2015 r., III KRS 48/15). Ponadto, Sąd Najwyższy nie jest umocowany do przeprowadzania powtórnego badania kwalifikacji zawodowych kandydata do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Wskazane zastrzeżenia mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zarzuty Skarżącej należy zatem przeanalizować biorąc pod uwagę powyższe uwagi, a także wyznaczone przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Za nieuzasadniony trzeba więc uznać zawarty w pkt 2 petitum odwołania zarzut obejmujący naruszenie przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną ich wykładnię, a w rezultacie niewłaściwe zastosowanie, polegające na braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP nie przedstawiono wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym Skarżącej.

Zasada sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji) oraz zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP) sprowadza się w

przedmiotowej sprawie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani równo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP, w realiach niniejszej sprawy, jest przede wszystkim badanie formalnego aspektu dostępu do służby, a więc związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania.

Jak słusznie wskazano w orzecznictwie, ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej w sprawie procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13). Również w stosunku do wymogów przestrzegania art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, należy podkreślić, że poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w indywidualnej sprawie nie może oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Zarzut Skarżącej dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych zasadniczo opiera się na twierdzeniu, że przy ocenie kandydatów nie dokonano rzetelnej oceny kandydatury Skarżącej na równych zasadach, a zastosowane kryteria awansu nie były przejrzyste.

Takiego stanowiska Skarżącej nie sposób podzielić, tym bardziej, że nie przedstawiła ona, poza ogólnym stwierdzeniem, konkretnych faktów mających uzasadniać sformułowany w odwołaniu zarzut. Naruszenia norm konstytucyjnych Skarżąca dopatruje się w braku odpowiedniej transparentności uchwały, bowiem w przedmiotowej procedurze konkursowej nie zastosowano w ocenie Skarżącej dostatecznie przejrzystych kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowiska asesorskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym, nie dokonano też w sposób należyty zestawienia elementów tej oceny z przedstawionymi w sprawie

dokumentami i zawartymi w nich informacjami jej dotyczącymi. Tym samym sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonej uchwały narusza w ocenie Skarżącej prawo w zakresie dopełnienia przez Radę obowiązku rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, jak i z punktu respektowania przez KRS konstytucyjnych zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji oraz zapewnienia jednakowych szans przy ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych.

Odnosząc się do powyższego należy też dostrzec, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż Krajowa Rada Sądownictwa oceniając kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego podkreślała kilkakrotnie, że wszyscy kandydaci posiadają wystarczające kwalifikacje zawodowe uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu administracyjnego. Dotyczy to także Skarżącej. Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania, także co do Skarżącej, wymagane przez u.KRS okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, biorąc przy tym pod uwagę kryteria różnicujące. Przypomnieć należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów. Czyni to tym samym zarzut podniesiony w pkt 2 *petitum* odwołania za nietrafiony.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów zawartych w pkt 1 *petitum* odwołania, obejmujących naruszenie przepisów art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 6a § 1 pkt 1 i 2 p.u.s.a., które sprowadzają się do twierdzenia, że ocena kandydatury Skarżącej nastąpiła bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy, co doprowadziło do przekroczenia granic swobodnej oceny materiałów. Skarżąca podniosła nadto, że w procedurze konkursowej brak było porównania i omówienia ocenianych kandydatur z zastosowaniem jednolitych kryteriów ustawowych i pominięciem niektórych z nich, a uchwała oparta jest na wybiórczych ustaleniach faktycznych dotyczących Skarżącej.

Już wcześniej kwestia ta została zasygnalizowana, niemniej podkreślić

należy, iż gdyby ustawodawca nie przypisał Krajowej Radzie Sądownictwa władzy dyskrecyjnej w rozważanym zakresie, sam fakt ubiegania się przedstawicieli różnych zawodów prawniczych o stanowisko sędziego czy asesora, prowadziłby do niemożliwości wyboru, gdyż osiągnięcia tych kandydatów nie mogłyby być skutecznie porównane. Nawet bowiem gdyby uznać, że każdy kandydat tak samo bardzo dobrze wykonywał swoje dotychczasowe obowiązki zawodowe, dysponowałby pozytywnymi opiniami i rekomendacjami, nie można byłoby dokonać wyboru, gdyż specyfika każdego zawodu prawniczego jest nieco inna, nie wspominając już o zajmowaniu stanowiska związanego z pracą naukową. Taka wykładnia art. 35 ust. 2 pkt 1-2 u.KRS byłaby więc dysfunkcjonalna. Kryteria uznane przez Krajową Radę Sądownictwa za najistotniejsze i zastosowane w największym stopniu umożliwiło dokonanie oceny, zgodnie z którą Skarżąca nie okazała się lepszym kandydatem od T. P. oraz G. P. Jest to z pewnością legalne działanie, ponieważ Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlatego to, a nie inne kryterium miało charakter decydujący, skoro jest to prerogatywa Rady merytorycznie niekontrolowalna. W szczególności kontrola w tym zakresie jest niemożliwa, jeżeli w zakresie ich całościowej oceny, poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17, i z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17). Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08). Trzeba przy tym dodać, iż ocena kandydatów nie oznacza konieczności przytoczenia w uzasadnieniu uchwały dokładnie wszystkich faktów dotyczących wszystkich kandydatów, jakie przemawiałyby na ich korzyść. Taki obowiązek nie wynika z ustawy, a należy przypomnieć, iż Sąd Najwyższy w przeszłości wskazywał, że każdemu z kandydatów znane są okoliczności pozytywne i negatywne związane z przebiegiem ich pracy zawodowej (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16). Istotą uchwały przedstawiającej Prezydentowi RP wybranego kandydata na stanowisko sędziego jest przytoczenie kryteriów i argumentów przemawiających za decyzją pozytywną, gdyż ostatnim organem w procesie nominacyjnym jest właśnie

Prezydent RP, a w jego gestii pozostaje ocena już tylko tego kandydata, który jest przedstawiony z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego. Nie można więc stwierdzić, by zaskarżona uchwała naruszała przytoczone w odwołaniu przepisy prawa. Sąd Najwyższy, odnosząc się do zawartych w pkt. 1 petitum odwołania zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych, tj. art. 33 ust. 1, 35 ust. 2 pkt 1-2 u.KRS, które sprowadzają się do niewzięcia pod uwagę kwalifikacji Skarżącej, całości jej dokumentacji, niewskazania przez Radę jakimi kryteriami oceny się kierowała i którego z kryteriów ustawowych skarżąca nie spełnia, zwraca uwagę, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały wskazuje, iż Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując i oceniając kandydatury, dysponowała i badała dokumentację dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie, w tym dotyczącą Skarżącej. Oczywistym jest też, że dokonała analizy każdej z kandydatur, bowiem uznała, że wszyscy kandydaci spełniają wszystkie wymagane ustawowo kryteria i chociażby z tego powodu nie może przedstawić kryteriów, których Skarżąca nie spełnia. Treść uzasadnienia uchwały Rady wskazuje bez żadnych wątpliwości na to, że wszystkie kwalifikacje skarżącej, w tym zarówno wykształcenie, doświadczenie zawodowe, jak i opinie, które przedstawiła były przedmiotem dokonanej przez Radę analizy, zatem nie doszło do pominięcia istotnych okoliczności sprawy. Kwalifikacje skarżącej - jak i pozostałych kandydatów - Rada uznała za wystarczające do ubiegania się o urząd asesora sądu administracyjnego. Wobec tego, że wszyscy kandydaci stawiane wymogi spełniali, Rada jak już było podnoszone, posiadając niekontrolowalną prerogatywę dotyczącą wyboru kryterium decydującego o wyborze kandydata, z tej prerogatywy skorzystała. Przedmiotowej decyzji Sąd Najwyższy nie jest władny kontrolować, gdyż nie zezwalają na to normy rangi zarówno ustawowej, jak i konstytucyjnej. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego głównie z art. 179 Konstytucji RP. Należy zatem podkreślić, iż nie mogło dojść do naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1-2 u.KRS w sytuacji, gdy Rada posłużyła się kryteriami, jakimi posługuje się ten przepis. Nie można przy tym zgodzić się ze Skarżącą, że nie została uwzględniona ocena jej pracy zawodowej - została ona uwzględniona, na co wskazuje treść zaskarżonej uchwały, co nie oznacza jeszcze, że uwzględnienie

jej musiało prowadzić do wydania uchwały, w której wybrana zostałaby Skarżąca jako kandydat na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż uzasadniając postawione zarzuty Skarżąca zmierza do dokonania przez Sąd Najwyższy merytorycznej kontroli zaskarżonej uchwały w kontekście jej doświadczenia zawodowego. Tylko tak można bowiem ocenić zawarty w uzasadnieniu odwołania fragment, wskazujący, iż zdaniem Skarżącej posiadane przez nią doświadczenie zawodowe łączy się z posiadaniem nieporównywalnie większej wiedzy w wykonywaniu urzędu asesora sądowego, co pozostawało poza uwagą Krajowej Rady Sądownictwa. Podkreślić w tym kontekście ponownie należy, że ukształtowane orzecznictwo Sądu Najwyższego na gruncie u.KRS oraz odpowiednich przepisów konstytucyjnych przyjmuje, że przedmiotem sprawowanej kontroli jest jedynie formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Krajową Radę Sądownictwa stosowanych kryteriów i procedur postępowania. Kontrolą nie jest objęta sama ocena kwalifikacji czy predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów oceny stosowanych w ramach postępowania. Takie działanie mogłoby stanowić naruszenie uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

Należy zaznaczyć, że zarzuty odwołania mogą być wprawdzie skierowane w odniesieniu do uchwały ze wskazaniem na naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, jednak w niniejszej sprawie nie miało to miejsca. Zaskarżona uchwała została uzasadniona w sposób wyczerpujący. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała kryteria, którymi kierowała się w niniejszej procedurze nominacyjnej. Organ ten przytoczył okoliczności przemawiające za uznaniem, że wybrany kandydat został uznany za najlepszego. Z uzasadnienia uchwały jasno wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, w odniesieniu do wszystkich kandydatów będących uczestnikami postępowania uwzględniła jednolite okoliczności rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na

stanowisku asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł. Dochowane zostały wynikające z art. 33 ust. 1 u.KRS wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych przez jej art. 35 ust. 2 kryteriów. Kryteria te wynikają z umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa znaczenie przypisała doświadczeniu zawodowemu, w tym doświadczeniu w stosowaniu przepisów prawa, dorobkowi naukowemu oraz publikacjom i dokumentom dołączonym do karty zgłoszenia.

Trzeba stwierdzić, że w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowano przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne, co Sąd Najwyższy był władny ustalić (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2015 r., III KRS 50/15). Zauważyć należy, iż uzasadnienie podnoszonego naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS polega wyłącznie na eksponowaniu tego, co przemawiało zdaniem Skarżącej za wskazaniem jej kandydatury, a więc w istocie stanowi polemikę z decyzją merytoryczną Krajowej Rady Sądownictwa która, jak już zaznaczono wyżej, nie podlega w tym zakresie kontroli w trybie wniesionego odwołania. Należy jedynie zaznaczyć, iż zgodnie z treścią art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe kandydatów, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, a także pozostałe wymienione w powołanym przepisie kryteria. Wbrew wywodom zawartym w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa w sposób pozytywny uwzględniła ocenę kwalifikacji Skarżącej. Wynika to z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały - zostały w niej przecież podkreślone pozytywne elementy oceny jej kwalifikacji. Nie można zatem twierdzić, że Rada utożsamiała kryteria oceny kandydatów z ustawowymi warunkami, jakie kandydaci muszą spełnić, żeby w ogóle uczestniczyć w konkursie na wolne stanowisko sędziowskie. Tym samym przedstawione wyżej zarzuty podniesione w pkt 1 petitum odwołania należy uznać za chybione.

Zaskarżona uchwała, zdaniem Sądu Najwyższego, nie została także podjęta z naruszeniem art. 42 ust. 1 u.KRS, co zarzuca Skarżąca. Powołany przepis stanowi, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych wymaga uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy funkcją i przedmiotowymi celami

uzasadnienia. Oczywiste jest, że uzasadnienie nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów przyjąć trzeba, że Krajowa Rada Sądownictwa nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów. Wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Krajową Radę Sądownictwa. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację, może zatem porównać ją z osiągnięciami wybranego kandydata. Zatem nieprzedstawienie bardziej szczegółowej charakterystyki kandydatów nie przedstawionych Prezydentowi RP, a także wnikliwego ich porównania do kandydata przedstawionego nie narusza art. 42 ust. 1 u.KRS (wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2016 r., III KRS 10/16). Nie ma nadto podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Krajowa Rada Sądownictwa nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowego porównywania charakterystyki kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur. Sąd Najwyższy wskazywał już bowiem, że charakter konkursu na wolne stanowisko sędziowskie nie nosi cech bezpośredniej rywalizacji, co prowadzi do konkluzji, że nie można oczekiwać od Krajowej Rady Sądownictwa, że będzie szczegółowo rozważać wszystkie atrybuty każdego z rozważanych kandydatów we wzajemnym ze sobą powiązaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13). W świetle poczynionych wyżej uwag trzeba też zaznaczyć, że ze względu na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, Krajowa Rada Sądownictwa nie miała obowiązku szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w przedstawionych materiałach. Nie oznacza przy tym, że dokumenty takie zostały pominięte przy jej podejmowaniu. Trzeba przede wszystkim uwzględnić fakt, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się jedynie do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12), co w okolicznościach niniejszej sprawy miało miejsce.

IX. Przystępując do oceny legalności uchwały w zakresie objętym zaskarżeniem, wniesionym przez P. P. należy stwierdzić, że jest ono oparte na

zarzutach naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 42 u.KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 art. 60 Konstytucji RP.

Analiza treści zaskarżonej uchwały w części dotyczącej P. P. oraz dokumentów związanych z przeprowadzeniem niniejszego postępowanie prowadzi do wniosku, iż nie doszło do naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS - uzasadnienie uchwały wskazuje bowiem na wystarczająco wszechstronne rozważenie sprawy indywidualnej, jaką jest postępowanie w przedmiocie zgłoszenia kandydatury Skarżącego na wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż przedstawienie Prezydentowi RP osoby występującej w konkursie na wolne stanowisko asesora w wojewódzkim sądzie administracyjnym jest konstytucyjną prerogatywą Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającą z art. 179 Konstytucji RP, sprecyzowaną w tym zakresie w art. 3 ust. 1 pkt 2 u.KRS. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa może przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie kandydata, może także zdecydować, że z wnioskiem takim nie wystąpi, gdy jej zdaniem żadna z osób ubiegających się o ten urząd nie spełnia w wystarczającym stopniu wymogów merytorycznych, jakie winna spełniać osoba sprawująca ten urząd (wyroki Sądu Najwyższego z: 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 7 marca 2019 r., I NO 2/19; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15).

Utrwalony jest także pogląd Sądu Najwyższego, w myśl którego stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydata na wakujące stanowisko sędziowskie czy asesorskie w sądzie administracyjnym, co do zasady nie podlega merytorycznej kontroli (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 września 2019 r., I NO 131/19; 24 września 2019 r., I NO 94/19). Kontrola, jaka może być przeprowadzona, a zarazem do której ustawa ogranicza kognicję Sądu Najwyższego, związana jest nie z oceną trafności wyboru kandydata ale wyłącznie z płaszczyzną zgodności z prawem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 u.KRS). Oznacza to, że weryfikacja uchwał tego organu dopuszczalna jest jedynie z punktu widzenia zgodności z prawem procesowym, jak i materialnym

(wyroki Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14; 25 maja 2017 r., III KRS 11/17).

Wskazany w pkt 1) zarzucie odwołania art. 33 ust. 1 u.KRS dotyczy adresowanego do Rady obowiązku podjęcia uchwały w sprawach indywidualnych po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Ustawodawca wyposażył Radę w uprawnienia umożliwiające zgromadzenie pełnego i adekwatnego do danego postępowania materiału dowodowego (zwrócenie się o przedstawienie akt osobowych, zarządzenie uzupełnienia dokumentacji, żądanie osobistego stawienia lub złożenia wyjaśnień - art. 30 i art. 33 ust. 2 u.KRS).

W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19).

Wszechstronnemu rozważeniu sprawy służy również takie ukształtowanie postępowania przed KRS, że jednym z jego etapów jest opracowanie sprawy i zajęcie stanowiska przez Zespół (art. 35 u.KRS). Artykuł 35 u.KRS dotyczy sytuacji, gdy na stanowisko sędziowskie albo asesorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, wówczas Zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów. Stosownie do ust. 2 przytoczonego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: (1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; (2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Lista, o której mowa w art. 35 u.KRS, jest rodzajem stanowiska Zespołu,

podejmowanego w przypadku, gdy na wolne stanowisko sędziowskie, zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Zespół powinien dokonać wyboru i przedstawić Radzie najlepszego lub najlepszych kandydatów z punktu widzenia kryteriów określonych w ust. 2. Lista ma więc charakter listy rankingowej, zamykającej ten etap wyboru kandydata, który należy do zadań zespołu przygotowującego sprawę do rozpatrzenia przez Radę.

Dla oceny, czy wyrażone w uchwale stanowisko nie narusza prawa, konieczne jest rozważenie, czy ze znanych Radzie faktów wyprowadziła ona poprawne pod względem logicznym wnioski, a także czy wszystkie te fakty zostały uwzględnione, czy też wszystkie lub istotna ich część została pominięta.

Należy stwierdzić, iż uchybienie regulacji zawartej w tym przepisie (tj. w art. 42 ust. 1 u.KRS) może być postrzegane dwojako. Jedna płaszczyzna naruszenia tego przepisu związana jest z możliwością niedokładnego, niepełnego, czy omyłkowego wręcz przedstawienia okoliczności określonej sprawy indywidualnej. Tego rodzaju uchybienie prawa procesowego wymaga stwierdzenia związku i wpływu na zaskarżoną uchwałę, by doszło do jej wzruszenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że mogą zaistnieć sytuacje, kiedy nawet niedostatki uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie przekładają się na merytoryczne stanowisko, jakie zostało w uchwale tej wyrażone. Druga płaszczyzna kontroli prawidłowości realizacji art. 42 ust. 1 u.KRS, wymagającego od Rady sporządzenia uzasadnienia uchwały, związana jest z przyjęciem założenia, że uzasadnienie to jest końcową, aczkolwiek integralną częścią postępowania prowadzonego przed tym organem. W sytuacji, kiedy sformułowano w nim określone tezy stanowiące przesłankę podjęcia decyzji w sprawie indywidualnej, należy przyjąć, iż przedstawia ono w sposób kompleksowy i zupełny okoliczności, jakie zostały rozważone przez Krajową Radę Sądownictwa w toku postępowania, a zarazem pozwala na kontrolę prowadzonego przed nią postępowania z punktu widzenia także przewidzianego w art. 33 ust. 1 u.KRS obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy. W tym aspekcie trzeba stwierdzić, iż wadliwości, o jakich można wnosić z treści uzasadnienia w istocie nie dotyczą jedynie części motywacyjnej uchwały, a wskazują na inne możliwe naruszenia, dotyczące prawa procesowego, czy materialnego. W istocie więc w sytuacji, kiedy uzasadnienie uchwały Krajowej Rady

Sądownictwa wskazuje na istotne wadliwości przeprowadzenia we właściwy sposób rozumowania polegające na pomijaniu okoliczności istotnych, błędnym wnioskowaniu z określonych okoliczności o istnieniu relewantnych procesowo czy materialnie faktach, naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS ma charakter wtórny względem uchybienia art. 33 ust. 1 u.o KRS.

Przedstawione reguły postępowań nominacyjnych mają swoje podstawy m.in. w przywołanym przez Skarżącego pkt) 1 zarzucie regulacjach Konstytucji RP. Artykuł 2 Konstytucji RP stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Artykuł 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP dotyczy zasady równości (Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne). Z kolei na podstawie art. 60 Konstytucji RP obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Sąd Najwyższy zauważa, że w zarzucie pkt 1) naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS oznacza według Skarżącego brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur na podstawie jednolitych kryteriów ustawowych, z których zastosowano tylko część oraz oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnych danych o Skarżącym, w oparciu o posiadany materiał dowodowy, jak również dokonanie oceny kandydatury Skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów. W ocenie Skarżącego, ocena jego kandydatury nastąpiła bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS, a samo jej przeprowadzenie nastąpiło w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem oraz z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów.

Zarzut ten jest bezpodstawny, gdyż jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały, KRS dochowała obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS w procedurze konkursowej. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały zawiera opis zebranych materiałów w niniejszym konkursie oraz sposób ich opracowania. Nie brakuje przy tym żadnego elementu przewidzianego przez ustawodawcę w ustawie o KRS (art. 35 ust. 2 u.KRS). Sąd Najwyższy uznał, iż w niniejszej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła swoje stanowisko w sposób na tyle wystarczający, że można stwierdzić, iż podniesione w odwołaniu uchybienia nie są zasadne. KRS ma szeroki zakres uznania i autonomii decyzyjnej - w tym oceny kandydatur pod kątem kryteriów i nie ma podstaw by kwestionować założenie Krajowej Rady Sądownictwa, zgodnie z którym na stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym może być powołana osoba, która wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Skarżący kwestionuje zaś ocenę KRS w tym zakresie, nie wskazując na okoliczności świadczące o tym, że przeprowadzona ocena miała charakter nieracjonalny względnie niemożliwy do racjonalnego uzasadnienia biorąc pod uwagę czynniki obiektywne. Z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada uwzględniła pozytywną ocenę kwalifikacyjną Skarżącego oraz wszystkie okoliczności przemawiające na jego korzyść, w tym między innymi: doświadczenie zawodowe zdobyte w pracy, kolejno na stanowisku doradcy prawnego, referenta ds. windykacji, asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, odbytą aplikację sądową i ocenę z egzaminu sędziowskiego, opinie służbowe, ocenę na dyplomie ukończenia studiów oraz ukończenie studiów podyplomowych w zakresie prawa podatkowego i publikacje. Rada dokonała wszechstronnej i całościowej oceny kandydatury Skarżącego, a fakt, że w uzasadnieniu uchwały nie omówiono wszystkich przedłożonych przez Skarżącego dokumentów okoliczności tej nie przeczy.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że KRS rozpatrzyła sprawę w oparciu o bogaty materiał dowodowy, nie pomijając istotnych dla Skarżącego okoliczności (również wskazanych w odwołaniu), a zarzut braku wszechstronnego rozważenia

okoliczności sprawy nie może być skuteczny. Końcowo w tym zakresie wskazać należy, że ocena przydatności kandydata na dane stanowisko należy do wyłącznej kompetencji KRS (art. 179 Konstytucji RP) i Sąd Najwyższy nie może jej kwestionować, chyba że Rada przekroczyła granice uznania (wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12; z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14). Biorąc pod uwagę przedstawione przez KRS uzasadnienie (tj. treść prezentacji kandydatów i przytoczonych merytorycznych wyjaśnień powodów przyjęcia określonej oceny poszczególnych dowodów oraz kandydatur) nie można stwierdzić, że ocena KRS została przeprowadzona w sposób dowolny.

Reasumując, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w sposób wskazany przez Skarżącego, gdyż KRS uprawniona jest do doboru kryteriów oceny kandydatów w danej procedurze nominacyjnej i ustalania hierarchii ważności tych kryteriów z punktu widzenia potrzeb danego przypadku.

X. Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Sąd Najwyższy oddalił odwołanie N.O. oraz P. P..